

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Ing. J. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Vrbackým
sídlem Mánesova 658/5, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. 8432/21/5200-10422-706955,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci pomůckami daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013, a to dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1919473/19/2701-51524-605689 (dále jen „platební výměr“). Žalobce dle správce daně v průběhu daňové kontroly

neprokázal, zda obdržené příjmy ve výši 1 820 000 Kč již byly zdaněny, nebo zda jsou od daně osvobozeny.

2. Žalovaný poté v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil platební výměr správce daně, neboť dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a daň bylo možné stanovit dokazováním. Neztotožnil se rovněž se závěrem správce daně, že neprokázané příjmy ve výši 1 820 000 Kč představují příjmy ze závislé činnosti dle § 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podřadil je mezi ostatní příjmy dle § 10 téhož zákona. Z tohoto důvodu snížil výši doměřené daně z 372 770 Kč na 273 000 Kč.
3. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech. Namítl, že změnou platebního výměru žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces. Žalovaný změnil právní kvalifikaci, protože stanovil daň dokazováním, přičemž správce daně ji stanovil podle pomůcek. Tím však redukoval dvoustupňové řízení na jedностupňové. K seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 9. 7. 2020 se nevyjádřil z důvodu procesní ekonomie, neboť z předchozího průběhu řízení bylo zřejmé, že žalovaný svůj názor nezmění.
5. Namítl také, že žalovaný nesprávně posoudil vklady na bankovní účet v úhrnné výši 1 820 000 Kč. Vklad na bankovní účet není příjmem, ale výdajem, neboť peněžní hotovost žalobce se snížila a zároveň se zvýšila jeho pohledávka za bankovním ústavem. Žalovaný nicméně pouze odbyl tuto argumentaci výrokem, že tvrzení se mívá s jakoukoliv logikou. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nedůvodně vytrhl částku 1 820 000 Kč z kontextu období let 2009 až 2015 a nezohlednil skutečnost, že žalobce mohl touto částkou disponovat již dříve.
6. Žalobce poukázal na nečestné jednání žalovaného, který v napadeném rozhodnutí (bod [58]) tvrdí, že „[v]šechna ostatní zjištění týkající se nárůstu jmění byla správcem daně doměřena v dodatečném platebním výměru za rok 2015“. Žalovaný však opomenul uvést, že zmíněný dodatečný platební výměr v odvolacím řízení zrušil a řízení zastavil.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, že obecným pravidlem daňového řízení je, že podání odvolání nemá odkladný účinek. Prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden celek a teprve rozhodnutím o odvolání je o věci pravomocně rozhodnuto. Odvolací orgán je proto nejen oprávněn, ale i povinen změnit rozhodnutí v případě, kdy lze právní či věcné vady předcházejícího daňového řízení či odvoláním napadeného rozhodnutí změnit na základě spisového materiálu, dalších podkladů a zjištění získaných jak v prvostupňovém, tak i v odvolacím řízení. K přípustnosti změny napadeného rozhodnutí (rovněž ve vztahu ke způsobu stanovení daně) žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 6 Afs 323/2018 – 38.

9. V průběhu odvolacího řízení žalovaný dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a daň bylo možné stanovit dokazováním. Podstatou případu zůstalo posouzení, zda se v případě připsaných finančních prostředků (vklady hotovosti) na bankovní účet jedná o zdanitelný příjem žalobce. Žalovaný se neztotožnil se správcem daně v názoru, že neprokázané příjmy ve výši 1 820 000 Kč je možné považovat za příjmy ze závislé činnosti dle § 6 zákona o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a kvalifikoval je jako ostatní příjmy dle § 10 téhož zákona. Se svým odlišným právním názorem seznámil žalobce a umožnil mu vyjádřit se ke zjištění a odlišnému právnímu názoru.
10. Žalobce se k seznámení vyjádřil prostřednictvím podání ze dne 14. 7. 2020, č. j. 27472/20. Tvrzení žalobce však nedokázala vyvrátit názory žalovaného uvedené v seznámení. Žalovaný doplnil, že změna napadeného rozhodnutí byla ve prospěch žalobce, neboť výše doměřené daně byla snížena z částky 372 770 Kč na částku 273 000 Kč a výše stanoveného penále byla snížena z částky 74 554 Kč na částku 54 600 Kč.
11. Žalovaný se poté vyjádřil k námitce, že žalovaný nesprávně posoudil vklady žalobce na bankovní účet. To, že vložená hotovost byla „přetransformována“ na zůstatek na bankovním účtu, nelze klasifikovat jako výdaj žalobce, kterým byl snížen či omezen jeho majetek. Částky hotovosti vložené na bankovní účet naopak představovaly zvýšení majetku žalobce a lze je tak označit za ostatní příjmy ve smyslu § 10 zákona o daních z příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 30/2012 – 32).
12. Za zásadní považuje posouzení, kdy žalobce mohl s finančními prostředky manipulovat nebo je využívat. K této skutečnosti došlo v průběhu zdaňovacího období roku 2013 a žalobce neprokázal, že by tomu bylo jinak. Žalovaný proto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 – 136, a ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 Afs 375/2019 – 37, dle nichž je podstatný okamžik, kdy se navýšení majetku reálně projeví v právní sféře daňového poplatníka, a to tak, že může být skutečně využitelné. V opačném případě by se jednalo pouze o navýšení zdánlivé.
13. Žalovaný neshledává své jednání ani nečestným z důvodu, že ve shrnutí skutkového stavu neuvedl, že dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2015 byl zrušen. Ke zrušení tohoto dodatečného platebního výměru došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný nemohl tuto skutečnost ve shrnutí skutkového stavu uvést. Pro doplnění žalovaný uvedl, že přistoupil ke zrušení dodatečného platebního výměru za zdaňovací období roku 2015 z důvodu, že nebyla splněna podmínka dle § 38z odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů pro stanovení daně podle pomůcek zvláštním způsobem a správce daně měl stanovit daň za každé neprekludované zdaňovací období zvlášť. Nebylo možné určit, do jakého zdaňovacího období příjmy žalobce spadají, a chybí zákonná opora pro zařazení takových příjmů do posledního kontrolovaného zdaňovacího období. Sám žalovaný nebyl schopen určit konkrétní výši příjmů, které žalobce obdržel ve zdaňovacím období roku 2015, a stanovit daň ve správné výši. Proto dodatečný platební výměr zrušil a řízení zastavil.
14. Žalovaný navrhl, aby krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
16. Spor v této věci se týká především hotovostních vkladů na bankovní účet žalobce, jenž vložil v časovém rozmezí od 6. 5. 2013 do 11. 12. 2013 na svůj účet finanční prostředky v celkové výši 1 820 000 Kč.
17. Správce daně pojal pochybnosti, zda tyto prostředky nejsou předmětem daně, zda byly již zdaněny, nebo zda jsou od daně z příjmů osvobozeny. Pochybnosti o příjmech vkládaných na bankovní účet správci daně vznikly v souvislosti se zjištěním, že obdobné částky byly ve shodný čas vybírány z účtu společnosti CZ Future s.r.o., v níž byl žalobce tehdy jednatelem a společníkem. Žalobce přitom vykázal v roce 2013 základ daně před zdaněním a odečtením odčitatelných položek ve výši 315 579 Kč, přičemž v letech 2009 do 2012 měl průměrný základ daně ve výši 172 221 Kč.
18. Správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob pomůckami, žalovaný však dospěl k závěru, že nebyla naplněna druhá podmínka pro využití takového postupu dle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Uvedený zákon upravuje stanovení daně pomůckami v již zmíněném § 98: *„Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.“*
19. Z citovaného ustanovení vyplývá, že aby mohla být daňová povinnost stanovena podle pomůcek, je nezbytné naplnění třech podmínek: (1) žalobce nesplnil některou ze svých povinností při dokazování, (2) proto nebylo možné stanovit daň dokazováním, (3) daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2020, č. j. 10 Afs 185/2020 – 43).
20. Přestože žalobce dle závěrů finančních orgánů nesplnil svou důkazní povinnost (neprokázal skutečnosti týkající se vkladů na bankovní účet), žalovaný konstatoval, že daň bylo možné stanovit dokazováním. Správce daně totiž při stanovení daně vycházel pouze z důkazních prostředků, které žalobce předložil v průběhu daňové kontroly (z bankovních výpisů). Žalovaný zároveň shledal, že se v daném případě nejednalo o příjmy ze závislé činnosti, ale o ostatní příjmy ve smyslu § 10 zákona o daních z příjmů. Žalovaný proto změnil platební výměr tak, že daň stanovil dle výsledků důkazního řízení a snížil výši doměřené daně z 372 770 Kč na 273 000 Kč.
21. Žalobce předně namítl, že uvedenou změnou platebního výměru žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce se domnívá, že žalovaný změnil právní kvalifikaci a změnou způsobu stanovení daně redukoval dvouступňové řízení na jedноступňové. Žalobce nicméně své tvrzení více nerozvedl a nepředestřel konkrétní důvody, proč by tímto postupem mělo být porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Krajský soud proto obecně uvádí, že daňové řízení je založeno na principu apelačním. Tato skutečnost vyplývá z obecného vymezení postupu odvolacího orgánu v § 114 až 116 daňového řádu. Poukázat lze zejména na způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu [§ 116 odst. 1 písm. a) až c) daňového řádu]. Zásadně tedy platí, že pokud odvolací orgán shledá důvody pro modifikaci přezkoumávaného rozhodnutí, nemůže věc vrátit k dalšímu řízení správci

daně, ale má povinnost sám konečně rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 - 52).

22. Za tímto účelem zákonodárce zakotvil povinnost seznámení daňového subjektu se zjištěnými skutečnostmi (výsledky provedení dokazování či odlišný právní názor) odvolacím orgánem dle § 115 odst. 2 daňového řádu. Tato právní úprava zajišťuje, že daňový subjekt je ve stejném procesním postavení jako v řízení vedeném v prvním stupni a že případnou změnou prvostupňového rozhodnutí mu nebude způsobena újma na jeho procesních právech (nebude vydáno pro daňový subjekt překvapivé rozhodnutí). Lze přitom uvést, že žalovaný dodržel postup stanovený v § 115 odst. 2 daňového řádu, žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi (písemnost ze dne 9. 7. 2020, č. j. 26607/20/5200-10422-706955) a poskytl mu prostor, aby se k těmto zjištěním vyjádřil.
23. Krajský soud dále konstatuje, že přípustnost změny platebního výměru spočívající v odlišném způsobu stanovení daně předpokládá samotný daňový řád, který v § 114 odst. 4 přímo stanoví rozsah přezkumu rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek: „*Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.*“ S ohledem na vymezení povahy odvolacího daňového řízení (apelační princip) je proto zřejmé, že pokud odvolací orgán shledá, že nejsou dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, je oprávněn takové rozhodnutí změnit a stanovit daň dokazováním. Zmíněný postup správce daně potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 5. 2019, č. j. 9 Afs 323/2018 – 38, ve kterém uvedl, že „[...] vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně prvního stupně v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, jsou zpravidla odstraněny v rámci odvolacího řízení; v něm je dle judikatury přípustná i změna způsobu stanovení daně, jak je zřejmé z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS.“ Námitka porušení práva na spravedlivý proces je tedy nedůvodná.
24. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně posoudil vklady na bankovní účet v úhrnné výši 1 820 000 Kč. Vklad na bankovní účet není příjmem, ale výdajem, neboť peněžní hotovost žalobce se snížila a zároveň se zvýšila jeho pohledávka za bankovním ústavem. Žalovaný nicméně pouze odbyl tuto argumentaci výrokem, že tvrzení se míjí s jakoukoliv logikou. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nedůvodně vytrhl částku 1 820 000 Kč z kontextu období let 2009 až 2015 a nezohlednil skutečnost, že žalobce mohl touto částkou disponovat již dříve.
25. Zákon o daních z příjmů vymezuje předmět daně z příjmů fyzických osob v § 3 odst. 1 písm. a) až e). Předmětem daně jsou dle tohoto ustanovení také *ostatní příjmy*, jež zákony definuje jako určitou „zbytkovou“ kategorii dopadající na *příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pakliže je nelze podřadit pod příjmy podle § 6 až 9 zákona o daních z příjmů* (§ 10 odst. 1 citovaného zákona).
26. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že vklad na bankovní účet je výdajem z pohledu zákona o daních z příjmů. Vkladem hotovosti na bankovní účet se sice zvýšila pohledávka žalobce za peněžním ústavem, jak ale správně uvedl žalovaný, tato skutečnost neimplikuje, že zůstatek na bankovním účtu nebyl majetkem žalobce. Zůstatek na bankovním účtu nelze klasifikovat jako výdaj žalobce, kterým byl snížen či omezen jeho majetek. Vklad na bankovní účet žalobce tedy může představovat příjem ve smyslu § 10

zákona o daních z příjmů, neboť jím dochází ke zvýšení majetku žalobce. Zásadní pro daný závěr pak je zejména skutečnost, že panovaly pochybnosti o tom, zda žalobce tyto vložené peněžní prostředky již dříve zdanil jako příjem podléhající dani z příjmů fyzických osob, nebo zda se jednalo o osvobozený příjem. Správce daně je přitom oprávněn požadovat, aby daňový subjekt prokázal, zda finanční prostředky byly zdaněny, zda nejsou předmětem daně z příjmů, nebo jsou od daně osvobozeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 15/2015 – 38).

27. Dále platí, že žalovaný není povinen prokazovat titul, na jehož základě žalobce vložil na bankovní účet finanční prostředky. Finanční orgány nejsou povinny provádět právní identifikaci příjmu předtím, než žalobci sdělí své pochybnosti o tom, zda již byl příjem zdaněn, nebo zda se jedná o osvobozený příjem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020 – 48). Důkazní břemeno proto sdělením pochybností o vkladech na bankovní účet přešlo na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, zda příjem již zdanil, nebo zda šlo o příjem osvobozený. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 1 Afs 92/2021 - 37, dle něhož „[...] není povinností správce daně identifikovat povahu přijatého plnění v případě, kdy správce daně stěžovateli své pochybnosti ohledně zdanění předmětných finančních prostředků patřičně sdělil a osvětlil, to vše za předpokladu, že daňovému subjektu umožnil, aby jím tvrzené skutečnosti prokázal. Bylo tedy povinností stěžovatele správci daně doložit dostatečné důkazy ohledně zpochybněného plnění. Je podstatné, že správce daně zjistil přijetí plnění stěžovatelem a že své pochybnosti ohledně zdanění těchto příjmů sdělil daňovému subjektu, kterému zároveň dal možnost doložit povahu a zdanění přijatého plnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 15/2015 - 38).“
28. Finanční orgány tomuto požadavku dostaly a splnily svou povinnost dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Správce daně konkrétně specifikoval své pochybnosti, dvakrát žalobce vyzval k prokázání skutečností (výzvy ze dne 13. 3. 2017 a 4. 4. 2017) a totéž učinil žalovaný v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 9. 7. 2020. Žalobce přitom pochybnosti správce daně nevyvrátil. Žalobce zamýšlel prokázat, že finanční prostředky vložené na bankovní účet byly osvobozeny od daně z příjmů jako příjem z prodeje cenných papírů. Doložil proto k druhé výzvě správce daně výpis z transakcí z prodeje cenných papírů ze dne 14. 5. 2013 v celkové výši 3 372 332,22 Kč. Správce daně nicméně zjistil, že žalobce touto částkou již nemohl disponovat k datu vkladu finančních prostředků na bankovní účet. Žalobce totiž dne 17. 5. 2013 nakoupil cenné papíry v hodnotě 4 400 000,62 Kč a do konce roku 2013 nakoupil další cenné papíry v hodnotě 2 186 601,96 Kč. Finanční prostředky, které žalobce získal z prodeje cenných papírů, tedy následně použil k nákupu dalších cenných papírů. Nemohly se proto stát předmětem vkladů na bankovní účet, neboť ty žalobce provedl až následně po nákupu cenných papírů (vyjma částky ve výši 40 000 Kč vložené dne 6. 5. 2013). Jiné důkazní prostředky však žalobce nepředložil. Krajský soud tak ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce neprokázal, že se jedná o příjmy již zdaněné, nebo osvobozené od daně z příjmů.
29. Krajský soud dále podotýká, že podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020 - 48, je správce daně povinen vést důkazní řízení rovněž s ohledem na to, aby zjistil, zda příjem skutečně vznikl v předmětném zdaňovacím období. Tomuto požadavku v projednávané věci správce daně dostal, neboť v řízení v prvním stupni vedl daňovou kontrolu na zdaňovací období od roku 2009 do

roku 2015. Žalovaný vycházel ze zjištění z této daňové kontroly a potvrdil jako správný postup žalovaného, který zpochybněný příjem zahrnul do zdaňovacího období roku 2013. Již žalovaným citovaná judikatura tento postup osvědčuje, neboť získání příjmu (zvýšení majetku ve smyslu § 10 zákona o daních z příjmů) spojuje s možností daňového subjektu s ním disponovat, skutečně jej využívat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136). Avšak tento závěr je na místě především z důvodu, že je to sám žalobce, který naznačoval vznik osvobozeného příjmu z prodeje cenných papírů v roce 2013 v průběhu daňové kontroly svými důkazními návrhy (viz předchozí odstavec), a v průběhu daňové kontroly nenamítl nic, čím by zpochybnil zisk finančních prostředků v roce 2013, ačkoliv mu k tomu správce daně poskytl dostatečný prostor. Žalobce toliko setrval na svém tvrzení, že „vklad na bankovní účet není příjmem, nýbrž výdajem“ a že „příjmy z prodeje cenných z papírů jsou osvobozeny“.

30. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný jednal nečestně, protože opomenul uvést, že zrušil platební výměr na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2015 a řízení zastavil, je třeba také přisvědčit žalovanému, že k této skutečnosti došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto ji v napadeném rozhodnutí žalovaný nemohl jakkoliv uvést.
31. Lze tedy uzavřít, že žalovaný správně na základě zjištěného skutkového stavu autoritativně posoudil vklady na bankovní účet žalobce jako ostatní příjmy ve smyslu § 10 zákona o daních z příjmů, a to za situace, kdy žalobce nebyl schopen prokázat jím tvrzenou povahu příjmu (z prodeje cenných papírů), a předestřená tvrzení věrohodným způsobem nerozptýlila pochybnosti orgánů finanční správy. Krajský soud závěrem poukazuje také na skutečnost, že žalobce uplatnil žalobní námítky pouze obecným způsobem. Obsah a kvalita žaloby proto předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, neboť žalobce vymezuje svou stručnou argumentaci v duchu dispoziční zásady rozsah přezkumné činnosti soudu, a tím tedy i obsah rozsudku. Soud přitom není oprávněn domýšlet žalobní argumentaci za žalobce (viz závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 400/2018 - 105, bod 17).

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námítky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. května 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu